

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő "1936"

Személy

Helyszám

Szerző: Helen Fokván

Cím: Legenda születik a pesti utcán

Forrás: Pesti Napló

Bp.

(Hely)

1936, VIII. 23

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

LEGENDA SZÜLETIK A PESTI UCCÁN...

Miért csonka két Krisztus-szobor?

(Saját tudósítónktól.) A Ferenciek terén torzó Krisztus szobor előtt ájtatoskodnak a hívők. Nemrégén még a Rókus-kápolna Krisztus szobra is csonka volt. Megjavították. De Krisztusnak eme másik képmása még várja, hogy a kereszt felső részét, rajta a négy betűvel, a töviskoronás, szenvedő fejet, a kifeszített kart és a szöggel átütött kezet pótolják. A csonka kőtest törzsén most galambok tanyáznak, turbékolnak, a kiálló vasrúdra ülnek és élik mindennapi életüket. A terén idegen lelkű emberek sietnek, a nagy változást észre sem veszik, őket csak egy foglalkoztatja: a mindennapi.

De vannak mások, akiket a csonka szobor érdekel. Ezek: az idegenek, akik Budapesten mindent figyelmesen megnéznék, — és a hívők. Városunk vendégei egy régi legendát sejtnek, a hívők pedig egy újat készítettek.

Budapest „új idegenforgalmi nevezetessége“

Naponta elmentem a torzó Krisztus-szobor előtt, de nem gondoltam arra, hogy beszámoljak létezéséről. Majd megjavítják nemeokára, biztattam magam. Mert szeretem a teljes alkotásokat. A napokban azonban, amikor angol barátaim társaságában a Dunaparton ültem, az egyikük megkérdezte:

— Mi a története a Krisztus-szobornak ott, azon a téren?

— Melyiken?

— Mi is a neve?... A »Firenszi-plészen«.

Rövid, de alapos nyomozás után megtaláltam érdeklődésének tárgyát. Nem feleltem. Inkább kérdeztem:

— Nos, semmit nem hallottál róla? Talán már tudod a történetét, s csak újra kérdezel?

— An, igen. A törökök rombolták össze, s mivel egy szentéletű magyar szerzetes, Kapisztrán, a testével védte, kegyelemből nem javították meg.

Elvörösödtem. S különösen azért szégyeltem magam, mert a többiek helyeslően bólogattak.

— Kitől hallottad?

— Attól az úrtól, aki a szállodában felajánlkozott és a várost megmutatta.

Igyekeztem megmagyarázni nekik a végzetes tévedést, hogy nem a törökök és a kapucinus barátal egészen más történt. Csak bólogattak. Megértették? Vagy Angliában híre terjed a Ferenciek terén hősi halált halt szerzetesnek?

A legenda

Most már érdekelt, hogy ugyan mit szólnak a budapestiek? Talán akad még egy, igazabb legenda. amely nem az idegenforgalmi propaganda, hanem a hívő lelke foggant? Akadt.

A téren várakoztam addig, amíg a szobor előtt valaki ájtatoskodik. Egy kövérebb hölgy, esernyővel a karján, feketébe öltözött, kabátján fehér csipkegallérral, özvegy L. B.-né volt az, akit, amikor már elmenőben volt, megszólítottam.

Közeledésemet nem vette tolokodásnak.

— Semmi nem történik céltalanul. — kezdte elbeszélését — hanem az Úr akaratából. Én özvegy asszony vagyok és amióta boldogult uram meghalt, mindig a Ferenciek terén ájtatoskodom. Egy napon, öt hete is lehet már, amikor délfelé ideértem, hát megrettenve látom, hogy csonka az Úr szobra. Ugyanezen a napon dolgom akad a Rókus-kórházban és ott is láttam, hogy a kápolna előtt csonka az Úr szobra. Keresztet vettem és eszembe jutott, hogy talán még sohasem volt a világ olyan bűnös, mint most. A kórházban az unokanővéremnél voltam látogatóban. Ő is tudott arról, hogy csonka a két szobor. Szegény, azóta meghalt, de akkor fénylő szemmel mesélte, hogy egy szent ember járja a várost és prédikálja a végítéletet. És megjövendölte, hogy a feszületek maguk figyelmeztetik ezt a pogány világot arra, hogy térjenek végre a jó útra. És — halkán beszélt, szinte suttogott, mintha bizalmas titkot közölné — sokan azt mondják, hogy a szobrainál maga az úr Jézus-Krisztus járt, mert már olyan nagy az ő fájdalma... Mert neki minden szenvedését az emberek okozzák. És a papok, sajnos, hiába prédikálnak a bűn ellen. Bűnösök vagyunk mindnyájan és nem térünk meg.

Megigazította fekete szalmakalapját. Barátságosan mosolygott. Elbúcsúzott. Karján fekete esernyővel távozott.

A gyertyás néni

De mindazok, akik eddig beszéltek, a gyertyásnénihez képest illetéktelenek. Ő az, aki húsz esztendeje minden délután felállítja összehajtható asztalkáját a templom bejárata mellett, kegyszereket és gyertyákat árul a hívő lelkeknek. Töpörödött, öreg asszonyka, fekete ruhát és fekete sportsapkát visel (milyen furcsa ellentét, csupán a szegénység ruházhatja így az embert), a cipője is fekete, mintha a hívő öregek mind gyászba öltöztek volna, hogy sirassák a világot, amely megfélekedezett az Urról. Vagy a hithez a fekete az egyetlen méltó szín?

— Kérem, — szabadkozott a gyertyásnéni — ne tes-